

Ένα εκατομ. στερλίνες οφείλει το ψευδοκράτος στο αγγλικό δημόσιο

Καταχρεωμένη παρουσιάζεται η «αντιπροσωπεία» του ψευδοκράτους στο Λονδίνο, ενώ όπως δείχνουν τα πράγματα, η κατάρρευση της δεν είναι μακριά.

Σύμφωνα με την τ/κ εφημερίδα «Κίπρις», το ψευδοκράτος οφείλει στο Δημόσιο στη Βρετανία ένα εκ. στερλίνες και για το λόγο αυτό κινδυνεύει με κατάσχεση της περιουσίας της λεγόμενης «αντιπροσωπείας» στο Λονδίνο.

Από το ποσό αυτό, οι 600 χιλιάδες στερλίνες οφείλονται σε διάφορα νοσοκομεία γιατί σ' αυτά στάληκαν τ/κ ασθενείς για εγχειρήσεις και νοσηλεία.

Το νοσοκομείο Gromwell έδωσε προθεσμία μέχρι τις 15 Απριλίου για εξόφληση των οφειλών, διαφορετικά θα προβεί στις διαδικασίες για κατάσχεση της περιουσίας του ψευδοκράτους στο Λονδίνο.

Άλλες 400 χιλιάδες στερλίνες οφείλονται στο Φόρο Εισοδήματος. Πρόκειται για υποχρεώσεις τ/κ λεγόμενων «διπλωμάτων» που έχουν υπηρετήσει στο Λονδίνο τα τελευταία έξι χρόνια.

Επειδή η Βρετανία δεν αναγνωρίζει το ψευδοκράτος, δεν απαλλάσσει τους λεγόμενους «διπλωμάτες» του από την καταβολή φόρου.

Το θέμα της αναγνώρισης ή μη της διπλωματικής ιδιότητας των ατόμων που ερ-

γοδοτούνται στη λεγόμενη «αντιπροσωπεία» απασχόλησε για μεγάλο χρονικό διάστημα τα δικαστήρια. Τις τελευταίες ημέρες περατώθηκε η δίκη σε βάρος των τ/κ.

Η «Κ» αναφέρει ότι το ενοίκιο των γραφείων της λεγόμενης «αντιπροσωπείας» φθάνει τις 2.500 στερλίνες το μήνα ενώ η «αντιπροσωπεία» διαθέτει δύο «υπηρεσιακά» οχήματα, αξίας 15.000 στερλίνων.

Χρέη όμως έχει και το γραφείο του λεγόμενου «ακόλουθου» τουρισμού της «αντιπροσωπείας». Οι οφειλές αυτές αφορούν την Αρχή Τηλεπικοινωνιών. Αν δεν εξοφληθούν, θα σιγήσουν τα τηλέφωνα του γραφείου.

Τέλος αναφέρεται ότι η λεγόμενη «αντιπροσωπεία» παραμένει ακέφαλη από τις 7 Ιανουαρίου, όταν ο Ρεσάτ Τζογκκάρ ανέλαβε τη «Γενική Διεύθυνση» του λεγόμενου ΥΠΕΞ.

Ονόματα που ακούγονται για τη θέση αυτά των Χακί Μουφτουλάτε και Πεκέρ Τουργκούτ.

ΔΙΗΓΗΜΑ: ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος υπ' αριθ. 56-57 σελ. 138-152

Τα δυο αδέρφια μια βραδιά
σ' ένα χορό, στο γλέντι,
σμείξαν για πρώτη τους φορά
σ' άλλης αγάπης μέθη..
Εκεί π' ανάψαν τα λαμπρά
και οι φωτιές φουντώσαν,
και στης αγάπης τα σκαλιά
να πέσουν στρώμα στρώσαν
σκιρτά και τρέμ' η κοπελιά,
Τ' αγόρι πίσω σπρώχνει,
στο στήθος του βλέπει μια ελιά
και το μυαλό θολώνει.
Στέκει κοιτά, ξανακοιτά,
τα μάτια της γυαλίζουν,
τούτο το στήθος κι' η ελιά
σαν κάτι της θυμίζουν.
Κοιτά βαθειά στο παρελθόν,
σαν, κάτι να θυμάται,
Τότε που ήτανε μωρό,
στέκει και συλλογάται.
«Τούτο το στήθος κι' η ελιά
Τον κύρη μου θυμίζουν,
τούντα σγουρά του τα μαλλιά,
γλύμμα δεν του αφήνου».
«Τίπαθες κόρη και κοιτάς,
ποιός λογισμός σε δέρνει,
τα φυλλοκάρδια της καρδιάς
ποιός άνεμος στοχεύει;
«Πες' μου ποίος είσαι, να σου πω
τον πόνο που με δέρνει.

Ανδρέας Παναγίδης

κι' αν δεν σε έχω αδερφό
για άντρα μου σε παίρνω.
Άσε την σκέψη στο παρελθόν
μόνη ν' αργοκυλήσει.
Τότε που ήσουνα μωρό
το τι θα σου θυμίσει.
Για μάνα, κόρη κι' αδερφή
κει στον βορρά τα μέρη,
τον χαλασμό, στην εισβολή
η σκέψη σου ας σε φέρει»
«Τι μου θυμίζεις ζοφερά,
πράγματα περασμένα,
Τι μου ραγίζεις την καρδιά
μ' αυτά τα περασμένα;
Ασ' την μανούλλα την καλή,
Τον κύρη τον λεβέντη,
Εκεί στην σκλαβωμένη γη
καλάναι κοιμησμένοι.
Δίδυμη είχα αδερφή,
μ' εμέ μιας μέρας γέννα,
θυμούμαι χάθηκε κι' αυτή
την μαύρη κείνη μέρα.
Μαίρη την λέγανε κι' αυτή,
γλυκειά, ηλιοκαμένη,
έκανε κότσο το μαλλί
και μικροκαμωμένη».
«Στο στήθος σου τούτ' η ελιά,
τον κύρη μου θυμίζει,
μέσ' την δική του αγκαλιά
τους δυο να νανουρίζει»

Δύσκολοι πολύ δύσκολοι οι καιροί εκείνοι μετά την εισβολή.

Δύσκολοι, όχι μόνο για τους πρόσφυγες, αλλά για όλους τους Έλληνες της Κύπρου.

Δουλειές δεν υπήρχαν. Ο φόβος κι' η αβεβαιότητα, ήσαν στο κορύφωμα της δόξας τους. Τι θα γινόταν την επαύριο, κανένας δεν ήξερε. Μετά από την πρώτη και δεύτερη προέλαση των τουρκικών στρατευμάτων το σαράντα τοις εκατόν του εδάφους της Κυπριακής Δημοκρατίας, στέναζε κάτω από την μπότα του Αττίλα.

Διακόσιες χιλιάδες εκτοπισμένοι. Πρόσφυγες στην χώρα τους. Χιλιάδες οι αιχμάλωτοι κι' οι αγνοούμενοι. Χιλιάδες οι εγκλωβισμένοι. Ποιός ξέρει, πόσοι οι νεκροί;

Η όλη κατάσταση ήταν ένα δράμα, μια τραγωδία. Παντού, έβλεπες ταλαιπωρημένους ανθρώπους, να τρέχουν, να ρωτούν. Να ρωτούν να μάθουν για το παιδί τους, την μάνα, τον πατέρα, τον αρραβωνιαστικό, τον άντρα, τον συγγενή, το γείτονα, το χωριανό και το φίλο.

Κανένας δεν έλεγε, γιατί πολλά λίγα ξέρανε εκείνες τις μέρες. Οι πληροφορίες ήσαν συγχυσμένες και αβέβαιες. Τίποτε το θετικό.

Στήθηκαν τσαντήρια και καταλύματα. Τα μισογκρεμισμένα τούρκικα σπίτια, επιδιορθώθηκαν όπως, όπως και μπήκαν μέσα οι εκτοπισμένοι μας.

Όπως, όπως και όπου μπορούσαν τρύπωναν οι πρόσφυγες. Ζούσανε μέσα σε πολύ άθλιες συνθήκες. Τα τρόφιμα πολύ λιγοστά, αρκετά όμως για να μισογεμίσουν τα πεινασμένα στομάχια και να

κρατήσουν τον κόσμο μας ζωντανό και να ξαναδημιουργηθεί

Ο Σάββας, μαζί με την μικρή Μαρία, μέινανε στην Πάφο με τον πατέρα και τη μητέρα του. Διόρθωσε το παλιό τούρκικο σπίτι και μέινανε όλοι μαζί.

Δούλευε σκληρά εδώ κι εκεί, όπου μπορούσε να βρει δουλειά. Κάποτε στη θάλασσα σαν ψαράς, σαν εργάτης της γης και κάποτε στις οικοδομές. Δουλειές δεν υπήρχαν και το μεροκάματο ήταν χαμηλό. Δύσκολα τα έβγαλε πέρα.

Έζησε στην Πάφο τρία ολόκληρα χρόνια. Πολλές φορές έκανε τη σκέψη να φύγει και να πάει σε άλλη πόλη. Η κατάσταση όμως ήταν παντού η ίδια.

Η μικρή Μαρία μεγάλωνε μέρα με τη μέρα. Ο Σάββας την έβλεπε και την χαιρότανε. Όσο δύσκολη κι αν ήταν η ζωή κι' όσο κι αν κουραζότανε στη σκληρή δουλειά, όταν γύριζε στο σπίτι κι' έπαιρνε στην αγκαλιά του το μικρό κοριτσάκι, τα ξεχνούσε όλα. Η κούραση έφευγε απ' το κορμί του και γινότανε ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου.

Ο πατέρας και η μητέρα τσάκκισαν. Δεν τους τσάκκισαν ούτε τα χρόνια, ούτε η σκληρή δουλειά, αλλά η νοσταλγία του γυρισμού στα μέρη που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν. Στα Άγια εκείνα μέρη που θάφτηκαν οι γονιοί κι' οι παππούδες τους.

Ο γέρο Παναγής, έχασε τελείως το φως του και καμπούριασε. Έπαψε πια να βγαίνει έξω και έμενε κλεισμένος στο σπίτι όλη μέρα.

Η γριά Μαρία, καμπούριασε κι' αυτή και δύσκολα έσερνε τα βήματά της.

Άντεχε όμως. Έπρεπε να φροντίζει τον άντρα της που ήταν σχεδόν ανήμπορος. Τον γιό της το Σάββα που δούλευε όλη μέρα σαν σκλάβος για να τους ταΐσει και την μικρή Μαρία που την αγαπούσε σαν εγγονή της.

Ο Σάββας, βρήκε την ευκαιρία που γύρευε. Μια μέρα στην οικοδομή που εργαζόταν γνώρισε τον επιστάτη που επέβλεπε τη δουλειά είχε το γραφείο του στη Λεμεσό, αλλά αναλάμβανε δουλειές και σ' άλλες πόλεις.

Κουβέντιασαν μεταξύ τους και τα είπανε. Ο Σάββας του εξήγησε για τους στόχους και τα όνειρα του. Του εξήγησε πως ήταν μορφωμένος, απόφοιτος του Γυμνασίου Κερύνειας και γιατί αναγκάστηκε να δουλεύει στες οικοδομές και σπουδήποτε εύρισκε δουλειά, σαν εργάτης.

Ο Σάββας, μπήκε στην καρδιά του καλού εκείνου ανθρώπου. Τον εκτίμησε από την πρώτη στιγμή και του πρότεινε να τον πάρει στην δούλεψη του με καλό μεροκάματο.

«Θέλω ένα καλό και τίμιο παλληκάρι, σαν κι' εσένα για τις δουλειές μου στη Λεμεσό». Του είπε. «Τι λες έρχεσαι; Το μεροκάματο, με τα ωφελήματα που θα έχεις θα κοντεύει να είναι διπλάσιο απ' αυτό που παίρνεις τώρα. Έχω τον τρόπο μου και τα μέσα, να σου εξασφαλίσω κι 'ένα τούρκικο σπίτι, για τις ανάγκες της οικογένειας σου»

Ο Σάββας, συγκρατήθηκε. Δεν άφησε τη χαρά του να ξεχυθεί και να προδώσει τα αισθήματα του. Είπε απλά και με μετρημένα λόγια.

«Ευχαριστώ για την πρόταση σου που με τιμά πάρα πολύ. Για να ξεσηκωθώ όμως και να φύγω από την Πάφο, που ζω

τώρα τρία ολόκληρα χρόνια και έκανα τον κύκλο μου και νιώθω μια σιγουριά στη ζωή μου, θάθελα νάχω κάποια εγγύηση για την δουλειά που θα πάω τουλάχιστον τρία μέχρι πέντε χρόνια. Δεν θάταν σωστό, να ξεσηκωθώ στα καλά καθούμενα και να βρεθώ σε μια άγνωστη μου πόλη για να δουλέψω μόνο και μόνο μερικούς μήνες ή έστω και για ένα χρόνο και ύστερα να μου πεις, δουλειές δεν υπάρχουν, κοιτάχτου αλλού. Τι λες εσύ;

Χαμογέλασε ο άνθρωπος και είπε με τη γλυκειά του φωνή;

Έχεις δίκαιο. Απόλυτο δίκαιο. Σου υπογράφω συμβόλαιο, όχι για πέντε ή δέκα χρόνια.

Σου υπογράφω πως κοντά μου θα έχεις δουλειά για όλη σου τη ζωή».

Ο Σάββας ντράπηκε γι' αυτά που είπε. Έσκυψε το κεφάλι και είπε με φωνή που μόλις ακουότανε.

«Ζητώ συγγνώμη. Δεν ήθελα να σε προσβάλω. Απλώς ήθελα να είμαι βέβαιος πως θα είχα μια τακτική δουλειά και να μην γυρίζω από τονέναν εργοδότη στον άλλο. Αν ακόμη με θέλεις στη δούλεψη σου, δέχομαι την προσφορά σου. Όσο για τα συμβόλαια και άλλα μου αρκεί ο λόγος σου»

Οι δυο άντρες έδωσαν τα χέρια και έτσι σφράγισαν την προφορική τους συμφωνία.

Ο Σάββας δούλευε σκληρά και ευσυνείδητα στην νέα του δουλειά. Η εξυπνάδα, η καλωσύνη και η τιμιότητα του, έκαναν τον εργοδότη του να τον προσέξει και να τον εκτιμήσει κι' έτσι μέσα σε λίγους μήνες, τον έκανε δεξί του χέρι.

Ο μισθός και τα ωφελήματα του δι-

πλασιάστηκαν, εξασφαλίζοντας μια άνετη ζωή σ' αυτό και την οικογένεια του.

Ο καημός του γέρο πατέρα και της μάνας, ήταν να δούνε το παιδί τους ξανά παντρεμένο. Να ευτυχήσει και πάλι κοντά σε μία καλή κοπέλλα και να κάνει δικά του παιδιά.

Μάταια όμως τον παρακάλεσαν και έκλαυσαν στα πόδια του. Δεν δεχόταν ' ακούσει για παντρεία. Έδιωχνε όλα τα προξένια που του στέλλανε.

Πάντοτε έλεγε. Κάποτε με παράπονο, κάποτε με πικρία.

«Μια γυναίκα μούταζε ο Θεός. Την παντρεύτηκα. Θέλησε όμως να την πάρει κοντά του. Δόξα νάχει η χάρη του Του. Μούστειλε την Μαρία. Το παιδί μου. Τώρα έχω να φροντίσω γι' αυτήν».

Η Μαρία, όλο μεγάλωνε κι' ομόρφαινε, μέρα με τη μέρα. Ήταν φρόνιμη, υπάκουη, τακτική σε όλα της και πάνω απ' όλα η καλύτερη μαθήτρια της τάξης της. Βρισκόταν τώρα στην έκτη τάξη και το ίδιο εκείνο καλοκαίρι, θα άφηνε τα μαθητικά θρανία του γυμνασίου για να σενεχίσει τες σπουδές της στο Πανεπιστήμιο.

Το όνειρο της, ήταν να σπουδάσει γυμνάστρια.

Στο γυμνάσιο είχε βγει η πρώτη αθλήτρια της χρονιάς και στους Παγκύπριους Μαθητικούς αγώνες είχε πρωτεύσει στο τρέξιμο εκατό μέτρων, τετρακοσίων μέτρων και στο ύψος.

Το όνειρο του Σάββα, ήταν να δώσει στην Μαρία την καλύτερη μόρφωση που μπορούσε να κάνει ένας γονιός στο παιδί του. Χαιρόταν που την έβλεπε να προοδεύει και να έχει μέσα της την δίψα για σπουδή.

Ο παππούς κι η γιαγιά ήταν κι' αυτοί περήφανοι για τη Μαρία και χαιρόνταν γιατί έβλεπαν το παιδί τους το Σάββα, να είναι τόσο ευτυχισμένος γι' αυτήν και για την πρόοδό της.

Ο Κυριάκος κείνες τις μέρες της συμφοράς και του πόνου, κρατώντας από το χέρι τον μικρό Αντρέα, γύριζε από καταυλισμό σε καταυλισμό και από τσατηρότοπο σε τσατηρότοπο, ψάχνοντας να βρει τους δικούς του.

Ευτυχώς δεν δυσκολεύτηκε και πολύ.

Σ' ένα από τους τσατηρότοπους στην περιοχή Κόκκινες στο Στρόβολο, βρήκε ένα θείο του, αδερφό της μάνας του. Από τον ίδιο, έμαθε πως όλοι οι δικοί του ήσαν καλά και πως ζούσαν προσωρινά στην Κακοπετριά

Ο Κυριάκος, δεν έχασε καιρό. Με την πρώτη ευκαιρία βρέθηκε εκεί πάνω και έσμιγε με τους δικούς του.

Ο Αντρέας, έγινε δεκτός από όλη την οικογένεια και ειδικά από την Πόπη, την γυναίκα του Κυριάκου, που ήξερε πολύ καλά από τους γιατρούς, πως δεν θ' αποκτούσε παιδί από τον Κυριάκο.

Πέρασαν πολύ δύσκολους καιρούς. Τα τρόφιμα που έπαιρναν από τη Μέριμνα ήσαν πολύ λίγα και δεν αρκούσαν για τες ανάγκες τους.

Ο Κυριάκος αναγκάστηκε να ζητήσει δουλειά στο μεταλλείο του χρωμίου που ήταν λίγο πιο έξω από το χωριό προς το Τρόδος.

Πολύ σκληρή και επικίνδυνη δουλειά το μεταλλείον. Η υγρασία και το τσουχτερό κρύο των υπόγειων στοών πείραζαν την υγεία του κι' έτσι αναγκά-

στηκε ο Κυριάκος ν' αφήσει αυτή τη δουλειά πολύ γρήγορα.

Κάποιος γείτονας, του Κυριάκου, που δούλευε στη Λεμεσό σ' ένα εργοστάσιο πλαστικών και πηγαινοερχόταν στην Κακοπετριά τα Σαββατοκυριάκα, βλέποντας την άθλια κατάσταση του Κυριάκου τον λυπήθηκε.

Μια Κυριακή, κάλεσε τον Κυριάκο στο σπίτι του, για ένα ποτήρι ρακή. Στην κουβέντα απάνω τον ρώτησε.

«Τι λες Κυριάκο; Αν βρεθεί κάποια δουλειά στη Λεμεσό, θάθελες να δουλέψεις εκεί;»

«Και το ρωτάς;» είπε ο Κυριάκος. «Όχι μόνο στην Λεμεσό, αλλά σ' οποιαδήποτε πόλη. Φτάνει να δουλεύω κάτω από υγιεινές συνθήκες. Το χρώμιο δεν το αντέχω άλλο. Αν συνεχίσω να εργάζομαι ακόμη λίγους μήνες με τέτοιες ανθυγιεινές συνθήκες θα φθισιάσω. Το καλοκαίρι πάει και έρχεται χειμώνας και η δούλεψη είναι ανυπόφορη. Σκέφτομαι να τα παραιτήσω. Στην περιοχή όμως δεν υπάρχουν δουλειές που να σε απασχολούν όλο το χρόνο.»

«Βασίσου πάνω μου». Του είπε ο γείτονας. «Θα φροντίσω εγώ και είμαι βέβαιος ότι κάπου θα βρεθεί μια καλή θέση και για σένα».

Το επόμενο κιάλας Σάββατο, ο γείτονας έφερε μαζί του από τη Λεμεσό τα καλά νέα.

Μόλις κατέβηκε από το αυτοκίνητο και πριν ακόμη μπει στο σπίτι του, φώναξε τον Κυριάκο.

«Κυριάκο.....Κυριάκο.....»

Ο Κυριάκος, βγήκε από το σπίτι.

Χάρηκε που είδε τον γείτονα του. Πιο πολύ όμως χάρηκε μ' αυτά που του είπε:

«Κυριάκο, ετοιμάσου. Δευτέρα πρωί φεύγουμε μαζί για τη Λεμεσό. Σου εξασφάλισα μια θέση στο εργοστάσιο που δουλεύω εγώ. Η δουλειά είναι καλή, καθαρή και προπάντων ελαφριά. Το μεροκάματο είναι κι' αυτό καλό. Ελπίζω να σ' αρέσει. Εγώ έχω δυο χρόνια που δουλεύω εκεί και είμαι ευχαριστημένος. Αυτή την εβδομάδα θα μείνεις μαζί μου, στο ίδιο σπίτι που μένω εγώ. Μια καμαρούλλα όλη κι' όλη, αλλά θα βολευτούμε. Θα φροντίσουμε μαζί να βρεις ένα σπιτάκι και να μεταφέρεις εκεί την οικογένειά σου. Μην κοιτάς εμένα. Έχω τα κτήματα μου εδώ, γι' αυτό και πηγαινοερχομαι.»

«Δεν ξέρω πως να σε ευχαριστήσω γείτονα, για όλ' αυτά που κάνεις για μας», είπε ο Κυριάκος με χαρά που δεν κρυβότανε.

«Ατε καλέ. Τίποτε δεν έκαμα», είπεν ο γείτονας και μπήκε στο σπίτι του.

Τα χρόνια πέρασαν. Οι καιροί άλλαξαν. Η εργατικότητα και η εξυπνάδα του ελληνικού στοιχείου της Κύπρου, έφεραν και πάλι την ευημερία και την ευμάρεια.

Οι πρόσφυγες, κτίσανε τα σπίτια τους και στήσανε τα νοικοκυριά τους.

Το άλλο μισό νησί που τους αγκάλιασε ήτανε φιλόξενο και ωραίο. Οι πρόσφυγες όμως, πάντα νοσταλογούσαν τα Άγια κείνα εδάφη, τα δικά τους μέρη. Τα μέρη που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν. Τα μέρη που θάψανε γονιούς και παππούδες. Τα μέρη που τόσο αγάπησαν και τόσο πόνεσαν για τον χαμό τους.

Νοσταλούσαν την Αγία κείνη

μέρα, που θα τα έβλεπαν ελεύθερα και να γυρίσουν πίσω.

Ο Κυριάκος, σιγά, σιγά κι' αυτός, όπως και αρκετοί άλλοι εκτοπισμένοι, έκανε την δική του δουλειά.

Αγόρασε ένα περίπτερο στην Λεμεσό, σ'ένα καλό πόστο από ένα ηλικιωμένο ζευγάρι. Με τη βοήθεια της γυναίκας του και του πατέρα, έβγαζε ένα πολύ καλό μεροκάματο.

Αγόρασε το δικό του αυτοκίνητο. Έκτισε το δικό του σπιτάκι, κοντά στην παραλία και φύλαγε λεφτά στην πάντα για τις σπουδές του Αντρέα, που έκανε γι' αυτό ένα σωρό μεγάλα όνειρα.

Ο Αντρέας μεγάλωσε. Ψήλωσε σαν κυπαρίσσι κι' έγινε ωραίος νέος. Στο σχολείο, δεν ήταν ο καλύτερος, αλλά ένας πολύ καλός μαθητής.

Όνειρο του ήταν να σπουδάσει. Να γίνει δάσκαλος, ή καθηγητής. Του άρεσε πολύ να στέκει πάνω στην έδρα με την ρήγα στο χέρι και να διδάσκει.

Βρισκόταν τώρα στην έκτη τάξη. Ήταν ο τελευταίος του χρόνος στο γυμνάσιο. Το καλοκαίρι θα πήγαινε στο στρατό. Εικοσιέξη μήνες και μετά και πάλι στο θρανίο. Το φοιτητικό θρανίο αυτή τη φορά. Οι ανώτερες σπουδές. Τρία, τέσσερα χρόνια και μετά ελεύθερος πολίτης στην κοινωνία να φτιάξει την δική του ζωή, την δική του οικογένεια.

Θα ήταν έντεκα η ώρα, γύρω στα μεσάνυχτα, κείνης της ζεστής καλοκαιρινής νύχτας.

Το παράξενο αρχοντικό, πετρόκτιστο στο σπίτι κοντά στην παραλία με τις μαρμάρινες κάτασπρες κολώνες, που έμοια-

ζε σαν αρχαίο ελληνικό παλάτι ήταν ολόφωτο.

Ο μεγάλος κήπος με τα χαμόδεντρα ήταν κι' αυτός ολόφωτος. Στο κάθε δεντράκι ήσαν κρεμασμένα αρκετά αναμμένα λαμπάκια, που όταν τα έβλεπες από μακριά, μοιάζανε σαν στολισμένα Χριστουγεννιάτικα δέντρα.

Μπροστά στην είσοδο του σπιτιού, η μεγάλη πίστα, ήταν γεμάτη από νεαρούς και νεαρές, που χόρευαν στο ρυθμό της Μουσικής που ξεχυνότανε από τα μεγάφωνα που ήσαν κρεμασμένα στα γύρω δέντρα.

Νεαρές, ντυμένες στ' άσπρα, κρατώντας στα χέρια τους ασημένιους δίσκους, τριγυρούσαν ανάμεσα στο πλήθος των νεαρών και τους πρόσφεραν ποτά και μεζεδάκια.

Μερικοί από τους νεαρούς, από αυτούς που δεν χόρευαν, στεκόντουσαν γύρω από την πίστα, μ' ένα ποτήρι στο χέρι, κουβεντιάζοντας και παρακολουθώντας τους άλλους να χορεύουν.

Άλλοι πάλι, ζευγαρωμένοι, τριγυρούσαν αγκαλιασμένοι ανάμεσα στα φωτισμένα χαμόδεντρα του κήπου μακριά από τα μάτια των φίλων τους και τον θόρυβο της μουσικής. Κάπου, σταματούσαν στο μισόφως και τα κορμιά τους σμίγανε κι' έτσι σφιχταγκαλιασμένοι, ρουφούσαν το νέκταρ ο ένας από τα χείλη του άλλου.

Μερικοί, οι πιο ρομαντικοί, καθισμένοι στα βοτσαλάκια στην άκρη της θάλασσας, την πετροβολούσαν και τα χείλη τους σιγοτραγουδούσαν το ρυθμό της μουσικής που έβγαине από το απαλό κύμα που ασταμάτητα φιλούσε υποτακτικά τα πετραδάκια της ακρογιαλιάς

που στέκανε υπομονετικά σαν στρατιώτες φρουροί της στέρας γης.

Ο νεαρός, που καθότανε μονάχος σ' ένα παγκάκι στο έμπα του κήπου, με την ράχη ακουμπησμένη σ' ένα δεντράκι, φαίνεται πως δεν τον πολυ ενδιέφερε για ότι γινόταν γύρω του.

Θάταν δεν θάταν δεκαοχτώ χρόνων, αλλά το γεροδεμένο κορμί του και το ανδροπρεπές πρόσωπο του, τον έκαναν να φαίνεται πολύ πιο μεγάλος και ώριμος.

Φαίνεται πως είχε ξεχαστεί εκεί μονάχος και ρέμβαζε με την ησυχία του την φύση μ' ένα δικό του στοχαστικό τρόπο.

Την ησυχία του την τάραξε το ηχηρό νεανικό γέλιο, ένα δυνατό φιλικό κτύπημα στην πλάτη και μια γνώριμη φιλική του φωνή.

«Καλησπέρα Αντρέα. Τί κάνεις μωρέ θηρίο;»

Ο Αντρέας γύρισε το κεφάλι. Πλάϊ του στεκόταν ο Κώστας, συμμαθητής του κι ένας από τους καλύτερους του φίλους. Λίγο πιο πίσω στεκόντουσαν δυο νεαρά κορίτσια.

«Γειά σου Κώστα. Σε περίμενα. Γειά σας κορίτσια» Τα κορίτσια ανταπέδωσαν τον χαιρετισμό κι ενώ ο Κώστας έκανε τες συστάσεις, αυτά αντάλλαξαν μεταξύ τους βλέμμα που έλεγε πολλά.

«Αντρέα απ' εδώ η Ελένη, η φίλη μου. Σου έχω μιλήσει πολλές φορές γι' αυτή. Αυτό το ντροπαλό κορίτσι, είναι η Μαρία, φίλη και συμμαθήτριά της Ελένης. Ο Αντρέας, κορίτσια, είναι ο καλύτερός μου φίλος. Πολύ ντροπαλός και κλειστός τύπος. Να σκεφτείτε. Τον Ιούλιο παίρνει το απολυτήριο του και δεν

έχει αποκτήσει ακόμη κορίτσι.

«Φαίνεται πως είναι αδέρφια με την Μαρία», είπε η Ελένη. Είναι η πρώτη της φορά που βγαίνει μόνη τέτοια ώρα έξω χωρίς τον μπαμπά.

Οι δύο νέοι κοιτάχτηκαν στο πρόσωπο και αναψοκοκκίνισαν από ντροπή.

«Ελάτε. Ελάτε τώρα. Μην κάνετε σαν πρωτάρηδες», είπε εύθυμα ο Κώστας και έκλεισε το δεξί του μάτι με νόημα, στον Αντρέα.

«Τί λέτε;» Ρώτησε η Ελένη. «Πάμε για χορό;»

«Δέν ... Ξέρω κι' εγώ», μάσησε τα λόγια του ο Αντρέας. «Κατάλαβα. Κατάλαβα», είπε ο Κώστας. Τι λες, θες συντροφιά;

«Καί το ρωτάτε;» Απάντησε ο Αντρέας. Καθήστε. Το παγκάκι μας χωράει όλους. Αν δεν σας αρέσει εδώ, μπορούμε να πάμε κάπου αλλού».

«Οχι αδερφέ», είπε ο Κώστας. Εγώ κι' η Ελένη ήρθαμε να χορέψουμε και θα χορέψουμε. Για τη Μαρία έλεγα. Είναι κι αυτή μόνη. Έλεγα, αν θες να σου κάνει συντροφιά και να γνωριστείτε;»

Ξεροκατάπιε ο Αντρέας και είπε με ντροπαλή σιγανή φωνή, κοιτάζοντας την Μαρία στα μάτια.

Αν το θέλει κι η ίδια. Πολύ θα το χαρώ.

Η ματιά του Αντρέα, γλίστρησε σαν κινηματογραφικός φακός και αποτύπωσε το έξυπνο πρόσωπο και τη λυγερή κορμοστασιά της Μαρίας, την στιγμή που αυτή έσπαζε τη σιωπή της.

Τι λες Αντρέα; Πάμε κι εμείς να χορέψουμε;

Αν ... Αν δεν είσαι κουρασμένη; Τραύλισε εκείνος.

Η Μαρία, πήρε απ' το χέρι τον Αντρέα. Μετά γύρισε στον Κώστα και στην Ελένη και είπε.

«Σας ευχαριστούμε παιδιά. Τι λέτε πάμε;

Πηγαίνετε Μαρία, είπε ο Κώστας. Εμείς θα έρθουμε σε λίγο. Καλή διασκέδαση.

Κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου, προχώρησαν και μπήκαν στην πίστα. Αγκαλιασμένοι σαν δυο παλιοί καλοί φίλοι, χόρεψαν και στριφογύρισαν με χάρη σαν δυο έμπειροι χορευτές.

Σαν απόκαμαν από την κούραση και ο ιδρώτας άρχισε να τρέχει σαν ποτάμι στο κορμί τους, ο Αντρέας ρώτησε.

Τι λες Μαρία; Πάμε για λίγη ξεκούραση.

Ωρα είναι, απάντησε η Μαρία. Πρώτη φορά. Χορεύω συνέχεια και ασταμάτητα τόση ώρα χωρίς να νιώσω κούραση. Νιώθω τόσο όμορφα μαζί σου. Μου εμπνέεις ένα αίσθημα αλλοιώτικο σε γνωρίζω τόσο λίγο κι έχω την αίσθηση πως εμείς οι δύο γνωριζόμαστε από τότε που είμαστε μικρά παιδιά».

Διψώ, είπε ο Αντρέας. Τι λες πάμε για ένα ποτό;

Στέγνωσε και μένα το λαρύγγι μου, είπε η Μαρία. Μια παγωμένη μπύρα, νομίζω θα μου κάνει καλό.

Βγήκαν από την πίστα και άφησαν τους άλλους να συνεχίζουν το χορό τους.

Πλησίασαν μιαν απότις νεαρές κοπέλλες, απ' αυτές που σέρβιραν τους

καλεσμένους. Πήραν από ένα ποτήρι μπύρα. Τόφεραν στα χείλη τους και το κατέβασαν ολόκληρο στο διψασμένο τους λαρύγγι, χωρίς να πάρουν ανάσα.

Άλλαξαν τα ποτήρια με δυο γεμάτα, από το ίδιο παγωμένο ποτό. Πήραν από ένα δυο μεζεδάκια και προχώρησαν ο ένας πλάι στον άλλο απομακρυνόμενοι από την πίστα.

Χωρίς να το καταλάβουν, βρέθηκαν στο ίδιο εκείνο μέρος που πρωτογνωρίστηκαν πριν από λίγη ώρα. Μπροστά τους, το ίδιο εκείνο παγκάκι, που πριν από λίγο καθότανε μονάχος ο Αντρέας.

Κάθησαν. Ήπιαν από μια γουλιά μπύρα και αρχίσανε την κουβέντα.

Μίλησαν. Λίγα όμως είπανε για τους εαυτούς τους και το παρελθόν, λες και ο ένας δεν ήθελε ν' ανοίξει την καρδιά του στον άλλο, να πεί για την οικογένεια του και για τα περασμένα.

Όταν τα ποτήρια άδειασαν, η Μαρία έρριξε και πάλι την ιδέα.

«Τι λες Αντρέα; Δεν πάμε και πάλι στην πίστα, να συνεχίσουμε τον χορό μας; Τόριξαν στους ελληνικούς και τους κυπριακούς χορούς τα παιδιά εκεί κάτω. Πολύ μου αρέσουν εμένα.

Κι εμένα πολύ μου αρέσουν αυτοί οι χοροί, είπεν ο Αντρέας. Χορεύω στο συγκρότημα του σχολείου.

Τι καθόμαστε; Πάμε.

Η πίστα ήταν γεμάτη. Πατώσε, πατάς με. Οι νεαροί στριφογυρίζουν με χάρη στον ρυθμό της ρυθμικής μουσικής.

Οι χαρούμενες φωνές και τα τραγούδια τους εκούφαιναν την γύρω πε-

ριοχή και έφταναν μέχρι εκεί που ήταν αραγμένα τα μεγάλα καράβια.

Ο ιδρώτας έτρεχε από τα ζεστά κορμιά τους και η τσιμεντένια πίστα χόρταινε την δίψα της μ' αυτόν.

Σε κάποια στιγμή, η μουσική σταμάτησε και τα φώτα αναβόσβηναν συνθηματικά δυο, τρεις φορές. Άκρα ησυχία. Βελόνι να έπεφτε στην πίστα, θα το άκουγαν ακόμη και αυτοί που βρισκόντουσαν στην απέναντι γωνιά του σπιτιού.

Την ησυχία την έσπασε η δυνατή αντρική φωνή.

Προσοχή παρακαλώ. Προσοχή... Ένα θερμό χειροκρότημα στην οικοδέσποινα μας, που για χάρη της γίνεται αυτό το πάρτυ. Φίλοι μου η Θεανώ».

Η δεκαοχτάχρονη ηλικιωμένη κοπέλλα, που έκανε την εμφάνιση της, στο κεφαλόσκαλο που εδέσποζε, λίγα μέτρα πιο κεί από την πίστα, με το φανταχτερό έξαλλο φόρεμα που φορούσε και τα καλοχτενισμένα μαλλιά, έμοιαζε σαν την Αφροδίτη, τη στιγμή που έβγαινε από τα ήσυχα γαλανά νερά της Πάφου.

Η αρχοντιά και η ψηλή καταγωγή της φαινόταν στο πρόσωπο και στην κορμοστασιά της.

Τα χειροκροτήματα συνεχίστηκαν για αρκετά δευτερόλεπτα. Όταν σταμάτησαν και η ησυχία επεκράτησε όπως και προηγουμένως, ακούστηκε η κρυστάλλινη μελωδική φωνή της Θεανώς. Απλή και ήρεμη.

«Φίλες και φίλοι. Συμμαθήτριες και συμμαθητές. Σας καλωσορίζω στο πάρτυ των γενεθλίων μου».

Να μας ζήσης... Να μας ζήσης», ξέ-

σπασε τότε ο μαθητόκοσμος και τα χειροκροτήματα, συνεχίστηκαν πιο θερμά και πιο έντονα.

Η Θεανώ, διάκοψε για λίγο και μετά συνέχισε.

«Χαίρομαι που όλοι διασκεδάσετε με την ψυχή σας. Θα διακόψουμε για λίγο τον χορό. Ο μπουφές και τα δροσιστικά κοκτέιλς μας περιμένουν. Παρακαλώ να περάσετε όλοι, από δυο και από τρεις φορές. Την ντροπή να την αφήσετε κατά μέρος. Σας ευχαριστώ.

Να μας ζήσεις ... Να μας ζήσεις». Επαναλάμβαναν όλοι μαζί και χειροκροτούσαν ρυθμικά.

Ο Αντρέας κι η Μαρία, γέμισαν τα πιάτα τους και πήραν από ένα ποτήρι παγωμένη μπύρα.

Κάπου εκεί συναντήθηκαν με τον Κώστα και την Ελένη.

«Βλέπω, διασκεδάσετε το» είπε αστεειεύμενος ο Κώστας.

Το κατά δύναμη είπε ο Αντρέας. Κι εσείς δεν το πάτε πίσω, βλέπω.

Τέτοια πάρτυ, σπάνια γίνονται, είπε η Ελένη. Τι λέτε; Θαρθείτε μαζί μας; ρώτησε η Μαρία. Εμείς θα αράξουμε σ' εκείνο το παγκάκι που πρωτοσυναντηθήκαμε, αν δεν το πήραν άλλοι.

Ο ένοχος τριγυρνά πάντα, γύρω από τον τόπο του εγκλήματος, είπε γελώντας ο Κώστας.

Μάλλον θα τραβήξουμε προς το μέρος της θάλασσας, είπε η Ελένη. Θα σας αφήσουμε μόνους να τα πείτε. Καλή διασκέδαση.

Καλήν διασκέδαση, είπαν μ' ένα στόμα ο Αντρέας και η Μαρία.

«Θα σας δούμε αργότερα», είπεν ο Κώστας.

Κάθην στο παγκάκι τους και κουβεντιάζοντας τρώγανε με την ησυχία τους.

«Πρώτη φορά συναντώμαστε εμείς οι δυο Μαρία;» Ρώτησε ο Αντρέας.

«Έτσι φαίνεται», απάντησε η Μαρία. «Δεν θυμάμαι να σε ξαναδώ. Εγώ ξέρεις, δεν πολλοβγαίνω. Ούτε σε δισκοθήκες, ούτε σε πάρτυ. Οι δικοί μου μ' έχουνε πολύ αυστηρά. Εδώ μ' άφησαν νάρθω, επειδή το σπίτι είναι πολύ φιλικό με το δικό μας»

«Κι έγω το ίδιο», μουρμούρισε ο Αντρέας. Εκτός από σινεμά, πολύ σπάνια πάω σε Πάρτυ και χορούς.

Κοιτάχτηκαν στα μάτια, πίνοντας την τελευταία γουδιά απ' τα ποτήρια τους.

«Θες ακόμα ένα ποτό;» Ρώτησε ο Αντρέας.

«Όχι, ευχαριστώ. Δεν είμαι μαθημένη του ποτού. Νομίζω πως το παράκανα απόψε και ήπια περισσότερο από ό τι έπρεπε. Λέω να περπατήσουμε λιγάκι, αν το θες βέβαια κι' εσύ».

«Και γιατί καθόμαστε;»

Ξεκίνησαν με αργά βήματα. Ο Αντρέας άπλωσε το χέρι και η Μαρία, το πήρε και τόφερε γύρω από την μέση της. Της έσμιξε το κορμί και την τράβηξε πάνω του κι' εκείνη άφησε το κεφάλι της να πέσει στους ώμους του.

«Ξέρεις», του είπε δειλά. «Νομίζω πως εμείς οι δυο μοιάζουμε πολύ».

Εκείνος την έσφιξε πιο πολύ και κόλλησε τα χείλη του στο μέτωπο της.

«Γλυκειά μου αγαπημένη», είπε με σιγανή φωνή που έτρεμε από συγκίνηση.

Αγκαλιασμένοι όπως ήσαν, απομακρύνθησαν από τον σαματάν και την φασαρία που γινόταν γύρω τους.

«Ζάλισα», είπε σε μία στιγμή η Μαρία. «Φαίνεται πως είναι από την μπύρα».

«Λίγο η μπύρα, λίγο η κούραση απ' τον χορό, λίγο τα μεγάλα φώτα και η φασαρία...», είπε ο Αντρέας «Ας καθήσουμε εδώ. Είναι ησυχία. Θα σου κάνει καλό»

Κάθην στο γρασίδι, δίπλα από ένα δεντράκι, που στην κορυφή του, ήταν αναμμένη μια κόκκινη ηλεκτρονική λαμπίτσα.

«Πολύ ρομαντικό το μέρος εδώ», είπεν η Μαρία.

«Έχεις δίκαιο», συμφώνησε ο Αντρέας.

Άφησε το κεφάλι της να πέσει στα γόνατά του κι' εκείνος της χάδευε απαλά, απαλά τα μαλιά της.

«Πως αισθάνεσαι τώρα;» Ρώτησε ο Αντρέας.

«Πολύ καλά. Ήταν ζάλη της στιγμής. Μου πέρασε κι' όλας».

«Π.φ.φ. Ζέστη. Πάρα πολλή ζέστη», είπε ο Αντρέας, και ξεκούμπησε τα κουμπιά του πουκαμίσου του.

«Έχεις δίκαιο», είπε η Μαρία, σηκώνοντας το κεφάλι της από τα γόνατα της. «Αυτή η υγρασία είναι ανυπόφορη».

Έρριξε τα μαλλιά της πίσω και πήρε βαθειά ανάσα. Κοίταξε προς το μέρος της θάλασσας και μουρμούρισε.

«Ω...Ω...Ωχ... Αυτή η θάλασσα. Ο μυρωμένος αέρας της ανασταίνει νεκρούς».

«Πράγματι», βεβαίωσεν ο Αντρέας και πήρε μια βαθειά αναπνοή.

Κοιτάχτηκαν τρυφερά στα μάτια για μερικά δευτερόλεπτα. Την πήρε από τους ώμους κι' εκείνη άπλωσε το δεξί της χέρι και του χάδεψε το γυμνό τριχωτό του στήθους.

Σε κάποια στιγμή, το χέρι της σταμάτησε σε ένα σημείο, στο δεξιό μέρος του στήθους του Αντρέα.

«Τί έχεις εδώ;» Τον ρώτησε με ανήσυχη φωνή

«Μια μεγάλη μαύρη ελιά,» απάντησε ατάραχα εκείνος. «Είναι κληρονομική. Θυμάμαι σαν όνειρο, την είχε κι' ο πατέρας μου.»

Η Μαρία, πετάχτηκε τρομαγμένη και ξέφυγε απ' τα χέρια του.

«Την είχε κι' ο πατέρας σου»; Ρώτησε και έβαλε ξανά το δάκτυλο της στο μέρος που ήταν η ελιά.

«Τι εννοείς, την είχε; Τώρα πιά, γιατί δεν την έχει;»

«Μα τί σ' έπιασε τώρα, έτσι στα καλά καθούμενα, για μια ελιά που έχω στο στήθος;»

«Για να ρωτώ, υπάρχει λόγος. Πολύ σοβαρός λόγος. Η ελιά; Τι έγινε η ελιά, που είχε στο στήθος του ο πατέρας σου;»

«Απλούστατα. Δεν υπάρχει τώρα πιά, γιατί δεν υπάρχει ούτε κι ο πατέρας. Πέθανε κι' αυτός, όπως κι' η μανούλλα. Μα τι θέλεις τώρα και μου ανασκαλίζεις

παλιές πληγές;»;

Η Μαρία, τράβηξε το χερί της από το στήθος το Αντρέα. Έκλεισε τα μάτια κι' άφησε την σκέψη της να ταξιδέψει πίσω στα παλιά.

Θυμήθηκε, εκείνη τη μέρα που αυτή και ο Αντρέας, ο δίδυμος αδερφός της, καθισμένοι πλάϊ, πλάϊ στον πατέρα, χάδευαν το τριχωτό πληγωμένο του στήθους.

Θυμήθηκε την μαύρη μεγάλη ελιά, στο δεξί μέρος του στήθους, που για πρώτη φορά της έκανε τόση εντύπωση. Θυμήθηκε την μικρή ελίτσα του Αντρέα, που βρισκόταν κι' αυτή στο ίδιο μέρος του στήθους, όπως και του πατέρα.

Στ' αυτιά της, αντήχησαν τα περήφανα λόγια του πατέρα.

«Μια μεγάλη μαύρη ελιά κοριτσάκι μου. Την ίδια ελιά και στο ίδιο μέρος την είχαν ο πατέρας κι' ο παππούς μου. Την ίδια, αλλά πολύ πιο μικρή, την έχει κι' ο Αντρέας μας. Σαν θα μεγαλώσει κι' αυτός, θα μεγαλώσει κι' η μαύρη ελιά του.»

Θυμήθηκε την παιδική φωνή του αδερφού της, να φωνάζει κι αυτός με περηφάνεια.

«Να, εδώ. Εδώ την έχω.»

Όλα αυτά, πέρασαν από το μυαλό της Μαρίας, σαν μια αδύνατη κινηματογραφική σκηνή.

«Αντρέα... Αντρέα αδερφέ μου», είπε μέσα της η Μαρία χωρίς ν' ακουστεί.

«Μαρία, μου φαίνεσαι πολύ παράξενη» μουρμούρισε στενοχωρημένος ο Αντρέας. Αν σου είπα κάτι και σε πρόσβαλα, πέσ' μου το να επανορθώσω. Αν

πάλι, η συντροφιά μου σε κούρασε και δεν θέλεις να συνεχίσουμε να είμαστε φίλοι, χωρίζουμεν προτού είναι αργά»

«Αντρέα μου,» μουρμούρισε και πάλι χωρίς ν' ακουστεί.

«Δεν ξέρω τι να υποθέσω», συνέχισε ο Αντρέας. Το μόνο παράξενα και ανεξήγητα πράγματα.»

Η Μαρία, τον κοίταξε στα μάτια και μίλησε πολύ σοβαρά.

«Αντρέα, δεν είν' αυτό που φαντάζεσαι. Ίσα, ίσα θα ήθελα αν το μπορούσα να ζήσω μια ολόκληρη ζωή μαζί σου. Μια φωνή όμως, μου λέει μέσα μου, να μάθω κι' άλλα πιο πολλά για σένα, προτού πάρω την μεγάλη απόφαση. Πέσ' μου λοιπόν. Για σένα, για τους γονείς σου. Αν νιώθεις κάτι για μένα κάνε μου αυτή την χάρη».

Γέλασε ο Αντρέας και σύρτηκε λίγο πάρα πέρα. Μίλησε ξερά και απότομα.

«Τάπαμε. Δεν τάπαμε; Είμαι κι' εγώ πρόσφυγας, όπως προσφυγοπούλλα είσαι κι' εσύ. Τι άλλο θέλεις, να μάθεις;»

«Αυτό το είπες Αντρέα και το ξέρω. Πέσ' μου για τους γονιούς σου. Για το χωριό σου, ότι θυμάσαι»

«Μαρία καλά τα πηγαίνουμε μέχρι τώρα. Γιατί θέλεις, σώνει και καλά, να μου σκαλίζεις παλιές πληγές κορίτσι μου;»

«Αντρέα», είπε με τρυφεράδα η Μαρία. «Άνοιξε μου την καρδιά σου. Θα σου κάνει καλό. Θα το δεις.»

Ο Αντρέας, έσκυψε το κεφάλι. Το πρόσωπο του σκυθρώπασε. Άνοιξε το στόμα και μίλησε με σιγανή φωνή.

«Τον πατέρα και την μητέρα, αυτούς που με γέννησαν, μόλις και του θυμάμαι. Ήτανε εκείνες οι μέρες της μαύρης Τούρκικης Εισβολής. Ήμουνα τότε, μόλις πέντε χρόνων. Θυμάμαι σαν σε όνειρο. Ο πατέρας γύρισε πληγωμένος από τον πόλεμο. Οι Τούρκοι, μπήκαν στο χωριό, πολύ ξαφνικά και χωρίς να τους περιμένουμεν. Τον πατέρα και την μητέρα, τους σκότωσαν μέσα στο σπίτι μας, μπροστά στα μάτια μας».

«Μπροστά στα μάτια σας; Τι εννοείς Αντρέα; Ποιοί άλλοι ήταν μαζί σου;»

«Εγώ και η δίδυμη αδερφή μου.»

«Την δίδυμη αδερφή σου, που την λέγανε Μαρία,» συμπλήρωσε η Μαρία.

«Μα ναί... Μαρία την λέγανε. Εσύ πως το ξέρεις; Δεν σου μίλησα γι' αυτή.»

Χωρίς να δώσει σημασία στα λόγια του, η Μαρία συνέχισε.

«Τον πατέρα σου τον λέγανε Ηλία. Είχε κι' αυτός μια μεγάλη μαύρη ελιά στο στήθος, στο ίδιο μέρος, εκεί που την έχεις κι' εσύ. Την μητέρα σου, την λέγανε Αντιγόνη. Είμαι βέβαιη πως τους θυμάσαι. Δεν είν' έτσι;»

«Ναί.....Ναί...» Έκανε σαν παλαβός ο Αντρέας

«Μα εσύ που τα ξέρεις αυτά όλα;»

Η Μαρία, δεν άντεξε άλλο. Άνοιξε την αγκαλιά της και έχωσε μέσα τον Αντρέα.

«Κουτορνίθι», φώναξε δυνατά, σαν νάθελε να σκεπάσει όλον εκείνον τον θόρυβο που γινότανε γύρω τους και να την ακούσουν οι πάντες. «Είμαι η Μαρία σου... Είμαι η δίδυμη αδερφή σου. Αντρέα μου... Αδερφέ μου...»

Ο Αντρέας, σαν να ξύπνησε εκείνη την στιγμή από ένα βαθύ λήθαργο, έσπρωξε την Μαρία προς τα πίσω. Πήρε στα χέρια του το κεφάλι της και την κοίταξε στα μάτια.

«Το πρόσωπο σου κάτι μου θυμίζει», της είπε. «Δεν είμαι όμως σίγουρος για τίποτε. Πέσ' μου όμως, εκείνη τη μέρα που φύγαμε από το χωριό. Τι έγινε; Θυμάσαι;»

«Θυμάμαι Αντρέα μου. Θυμάμαι. Όλα τα θυμάμαι σαν ένα κακό όνειρο. Θυμάμαι τους Τούρκους που μπήκαν στη αυλή μας. Την μάνα και τον πατέρα που τους σκότωσαν μέσα στο ίδιο μας το σπίτι. Μετά φύγαμε. Πήγαμε στην εκκλησία να βρούμε τον παπά. Κανένα όμως δεν βρήκαμε στο χωριό. Τρέχαμεν για να φύγουμε μακριά από το χωριό και τους Τούρκους. Σαν βράδιασε, κουρασμένοι, νηστικοί και διψασμένοι πέσαμε και μας πήρε ο ύπνος. Για κρεβάτι είχαμε το θεωρισμένο χωράφι και για σκέπασμα, τον ουρανό με τ' άστρα. Ξυπνήσαμε στο σπίτι εκείνο με τα καλά εκείνα πλάσματα. Εκείνη τη μέρα χωρίσαμε. Τώρα όμως ξαναβρίσκει ο ένας τον άλλο και ποτέ, κανείς πια δεν θα μας χωρίσει... Αντρέα... Αδερφέ μου.»

Βούρκωσαν τα μάτια του Αντρέα. Τράβηξε τη Μαρία στην αγκαλιά του και την έσφιξε όσο πιο δυνατά μπορούσε.

«Μαρία... Αδερφή μου.» μουρμούρισε και επανέλαβε τα ίδια λόγια αρκετές φορές.

Επίλογος

Αδέρφια δυο, μια αγκαλιά,
ποτάμι τα δάκρυα πέφτουν,
γιορτάζει όλ' η προσφυγιά,

φιλιά κι ευχές τους στέλλουν

Ο Σάββας κι' ο Κυριάκος, σφίξανε αδερφικά τα χέρια και ήπιανε ποτό απ' το ίδιο ποτήρι.

«Σα γύρεσα παντού», είπε ο Σάββας. «Έψαξα. Ρώτησα. Δεν ήξερα όμως το επίθετο σου. Ρωτούσα για κάποιον Κυριάκο από την Μόρφου. Κανένας όμως δεν σε ήξερε. Μεγάλη κωμόπολη η Μόρφου. Πολλοί με το όνομα Κυριάκος».

«Έψαξα κι' εγώ», είπε ο Κυριάκος. «Το ίδιο αποτέλεσμα, σαν και το δικό σου».

«Τόσα χρόνια στην ίδια πόλη, βρε αδερφέ μου και να μην τύχη να βρεθούμε κάπου οι δυό μας;»

«Ίσως να ήταν κι' αυτό έργο του Θεού. Ίσως νάθελε να δώσει μια μεγαλύτερη χαρά σε τούτα τα ορφανά. Κοίταξε τους. Σωστοί λεβέντες»

«Παρ' όλιγον όμως να γίνει το κακό Κυριάκο»

«Ο Θεός, δεν αφήνει να γίνουν τέτοια κακά.»

Δεν ήταν δυνατό ν' αφήσει δυο αθώες και αγνές ψυχές να πέσουν σε τέτοιο αμάρτημα. Τάφερε έτσι, για να τους χαρίσει αυτή την μεγάλη σημερινή χαρά, μετά από τον μεγάλο πόνο του χαμού των γονιών τους».

«Σάββα... Σάββα...», ακούστηκε η γεροντική φωνή της μητέρας του Σάββα. «Κοπιάστε. Το τραπέζι είναι στρωμένο και σας περιμένει».

«Ερχόμαστε μητέρα. Ερχόμαστε. Τι λες Κυριάκο;»